

Міністерство освіти і науки України
Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського
Навчально-науковий інститут філології та журналістики
Кафедра журналістики

Кваліфікаційна робота

На тему: «Авторський журналістський проєкт “Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше”» (на матеріалах власного сайту «Voice of a volunteer»»

Миронової Катерини Олегівни
студентки IV курсу, групи 061-416
спеціальність: 061 Журналістика
ступінь вищої освіти: БАКАЛАВР
Науковий керівник: Досенко
Анжеліка Костянтинівна, кандидат
наук із соціальних комунікацій,
доцент

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії: _____

(підпис)

(ініціали, прізвище)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	3
1.1. Обґрунтування проєкту.....	3
1.2. Теоретична база.....	4
1.3. Мета й завдання роботи.....	5
1.4. Джерела фактів.....	6
1.5. Технічні й програмні засоби.....	6
1.6. Сфера застосування.....	7
РОЗДІЛ 2. СПЕЦИФІКАЦІЯ.....	8
2.1. Ідейно-смісловий задум.....	8
2.2. Структура інтерв'ю.....	8
2.3. Специфікація аудиторії.....	11
ВИСНОВКИ.....	12
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	14
ДОКУМЕНТАЦІЯ.....	17
АНОТАЦІЯ.....	40

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Обґрунтування проєкту

Мій проєкт є актуальним з кількох причин. По-перше, волонтерство завжди було релевантною та важливою сферою діяльності, яка не стоїть на місці. Волонтери роблять надзвичайно масштабні внески допомагаючи суспільству та підтримуючи такі сфери, як: освіта, армія, медицина, екологія та інші. Це має великий вплив на громаду та соціальну взаємодію. Також волонтерська сфера діяльності є ключем до розв'язання багатьох внутрішніх питань, підтримки ініціатив суспільства, вирішення проблем соціального характеру. По-друге, варто зазначити ще й те, що українці переживають зараз нелегкі часи. Під час війни дуже важливо зберегти, а краще покращити роботу волонтерів та благодійних організацій. Адже це забезпечує допомогу не лише цивільному населенню, а й військовим. Надання першої медичної допомоги, підтримка постраждалих, відновлення пошкоджених територій, організаційні питання та створення зборів для потребуючих – усе це на руках наших волонтерів. Їхня праця безцінна та надзвичайно важлива у будь-який час. Таким чином, мій журналістський проєкт може стати пізнавальним аудиторії, оскільки у ньому вони зможуть досить близько «познайомитися» із волонтерською сферою діяльності. «Волонтерство в світі – це доказ того, що є ті, кому небайдужі проблеми суспільства, ті, хто робить добро заради добра та бачать силу у єдності» [8 с. 50].

Доцільність використання формату сайту для цього проєкту полягає в тому, що читачі зможуть у зручний для себе спосіб познайомитися із матеріалами. Також сайт забезпечує досить простий доступ до ресурсів, на які я, як автор, буду спиратися, сприяючи ефективній взаємодії між аудиторією та героями, які взяли участь у цьому проєкті.

На сайті опубліковані матеріали різних жанрів, але більшою мірою переважають інтерв'ю. Саме цей формат допоміг розкрити мені кожного запрошеного гостя. «Без сумніву, найпоширенішим і найчитабельнішим сьогодні

жанром є інтерв'ю як видрукуване, передане через Інтернет, так оприлюднене аудіовізуальними ЗМІ. Характерна ознака інтерв'ю - діалогічний характер. Саме слово інтерв'ю в науці й журналістській практиці прийнято вживати у двох значеннях: як метод збору інформації у журналістиці та соціології, психології і як жанр журналістики» [2 с. 169].

Новизна проєкту полягає зосередженні на інформації про сучасний стан волонтерства, його значущість та слабкі сторони. Важливість полягає у здатності відповідати на потреби сьогоденного соціуму. Та хіба наше суспільство існувало б без взаємодопомоги та небайдужих людей? Оригінальність проєкту у зображенні наших «супер-героїв» через призму сучасних технологій.

1.2. Теоретична база

Проєкт «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше» передбачає розробку та впровадження способів, спрямованих на підтримку волонтерських ініціатив. Проєкт базується на наступних теоретичних основах:

Соціальна відповідальність та взаємодія: проєкт ґрунтується на принципах сприяння покращенню благополуччя та розвитку спільнот. Через взаємодію з волонтерами, проєкт може створити платформу для об'єднання задля підтримки існуючих потреб у суспільстві, особливо потреб у військовій сфері.

Звітність та результативність: проєкт проливає світло на історії героїв та звітує про їх роботу, зображаючи механізм ефективності їх праці. Це забезпечує розвиток та масштабування волонтерських ініціатив.

Залучення та об'єднання: створення системи залучення та аналіз потреб аудиторії допомагає встановити довірливу комунікацію між героями проєкту, автором та глядачами.

Для більшого поглиблення в цій темі до проєкту було ознайомлено з: законом України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», законом України «Про волонтерську діяльність» та інші. Окремою теоретичною базою були наукові роботи: Здоровеги В., Михайлина І., Тонкіх І., Крулько І. та інших.

Під час реалізації сайту робота була поділена таким чином:

- перший етап: впровадження ідеї, затвердження теми та мети роботи;
- другий етап: підготовка теоретичної бази, вивчення матеріалів по розробці сайту, пошук прототипів роботи;
- третій етап: робота над дизайном та наповненням сайту;
- четвертий етап: завершення роботи як над теоретичною, так і над практичною частинами кваліфікаційної роботи, безпосередня публікація контенту.

Отже, у результаті ми отримали повноцінний, якісний сайт, де викладено образ волонтера та його роботи без призм та викривлень, надаючи реалістичне уявлення.

1.3. Мета й завдання роботи

Метою роботи є дослідження і популяризація волонтерської діяльності, просування свідомості громадськості про важливість підтримки цієї сфери.

Завданнями під час проєкту є:

- 1) Проведення інтерв'ю з волонтерами, засновниками благодійних фондів, отримання їхніх особистих історій, мотивацій та досвіду.
- 2) Збір інформації та аналіз волонтерської роботи, дослідження її впливу на суспільство.
- 3) Визнання внеску роботи волонтерів у розвиток громадськості, а також зображення їхніх досягнень та внутрішніх стимулів.
- 4) Поширення та представлення зворушливих історій волонтерської праці та її впливу на життя громадськості.
- 5) Фотозйомка та відеозаписи: зображення волонтерської діяльності, подій та історій успіху для створення візуального контенту.
- 6) Публікація матеріалів: створення журналістських матеріалів для подальшого просування.
- 7) Стимулювання змім та мобілізація до дії щодо конкретних суспільних проблем та викликів, які волонтери можуть допомогти вирішити.

Об'єктом прикладної кваліфікаційної роботи було дослідження діяльності волонтерів із цивільним населенням та військовими.

1.4. Джерела фактів

Головним джерелом для створення моїх журналістських матеріалів став досвід запрошених героїв, які змогли розкрити свою унікальну історію та підхід до волонтерської роботи, а також мій власний досвід. Додатково я використовувала інформаційні ресурси для пошуку та аналізу новин в області волонтерської сфери діяльності.

Джерелами багатьох матеріалів є волонтери: Артем Діхтяр, Вікторія Меркулова, Ірма Джапарідзе, Анна Ткачук. Ми провели 4 інтерв'ю, де розкрили найважливіші аспекти волонтерської роботи. Під час діалогу заторкнули різні політичні, соціальні та економічні теми, обговорили особисті переживання та суб'єктивне бачення сучасної організації волонтерської підтримки військовим та не тільки. «Ефективність впливу інтерв'ю визначається, залежно від того, з якою метою його проведено, адже якщо формат жанру стосується мети, завдань, впливу на аудиторію, для інформування аудиторії, інформаційного орієнтування, відповідності правовим, етичним вимогам зокрема принципам журналістської етики: правдивість, об'єктивність, чесність, порядність, виконання якнайбільшої кількості соціальних функцій» [6, с. 60].

1.5. Технічні й програмні засоби

Під час виконання свого проєкту я використовувала:

- Telegram та Instagram для комунікації з респондентами моїх інтерв'ю та із своїм керівником від бази практики та від університету;
- Figma для публікації матеріалів;
- Word для створення теоретичної частини бакалаврської роботи;
- Google Documents для реалізації та редагування інтерв'ю;

1.6. Сфера застосування

Потенційною аудиторією для використання журналістських матеріалів проєкту є всі охочі допомогти потребуючим або ж просто охочі поринути в цю тему глибше. Також контент з цього проєкту може бути потенційно корисним людям, які тільки планують стати в ряди волонтерів.

Інтерв'ю з Артемом, Вікторією, Анною були більше присвячені військовій тематиці, процесу організації зборів, передачі необхідної амуніції та комунікації безпосередньо із військовими. Ми обговорили такі важливі питання як: Як відбувається організація поїздок на схід для передачі допомоги військовим? Що найбільше дратує волонтера у його діяльності? Яка найбільша проблема нашого суспільства зараз? З якими проблемами зустрічається волонтер допомагаючи державі? Як перевірити доброчесність волонтерського збору?

Інтерв'ю з Ірмою Джапарідзе присвячене більше допомозі діткам, організації зборів та перевезенню онкохворої малечі на лікування закордон. Ми обговорили такі важливі питання як: З чого почати новачкам у волонтерстві? Як не реагувати на хейт у волонтерській діяльності? Чому медійні люди так мало ретранслюють збори волонтерів?

Замітка «Як стати волонтером?» має покрокові поради щодо того, які дії має зробити людина для того, щоб стати в ряди волонтерів. Цей матеріал надає інформацію про те, як почати добровільну роботу. Він включає огляд переваг волонтерства, поради щодо вступу та співбесід, якщо розглядати роботу в офіційній благодійній організації.

Коментар «Хто такий волонтер у сучасному світі?» зображає представлення волонтера, його місію та значення у суспільстві. Також у даному матеріалі подано інформацію про розвиток волонтерської спільноти в Україні.

Актуальність волонтерської тематики та потреба волонтерів в Україні з кожним роком тільки зростає, отож проєкт має величезні перспективи подальшого розвитку.

2.1. Ідейно-смісловий задум

Ідейно-смісловим задумом мого проєкту є привернення уваги аудиторії до волонтерської діяльності, оскільки ця сфера, в першу чергу, небайдужа для мене. Також створюючи такий сайт я зможу зацікавити та змотивувати більше людей для подальшої активної підтримки цього напрямку.

2.2. Структура журналістського проєкту

Журналістський проєкт був створений за допомогою онлайн-редактора Figma, який призначений для створення макетів сайту та розробки дизайну до нього. Отож проєкт «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше» — це сайт, який складається з 4 інтерв'ю, 2 заміток та допоміжних матеріалів.

- Інтерв'ю «Історія волонтера: розмова із засновником БФ «Разом ми велика сила» Артемом Діхтярем» складається з таких питань:

«Чи були Ви готові до повномасштабного вторгнення росії в Україну?»

«Яким був Ваш ранок 24 лютого?»

«Чи були думки відправити жінку та дитину закордон?»

«Як почали свою волонтерську діяльність?»

«Скільки людей в Вашій команді?»

«Ви їдете на схід, розкажіть про організацію цих поїздок?»

«Чи були якісь незвичайні ситуації під час таких поїздок?»

«Що найбільше дратує в цій сфері?»

«Чи були випадки, коли Вашу роботу як волонтера хейтили? Як це проявляється?»

«А чим Ви займались до повномасштабного вторгнення?»

«Яка на Вашу думку найбільша проблема нашого суспільства зараз?»

«Що зробите в першу чергу, коли настане мир?»

- Інтерв'ю «Люди перестали бути людьми: інтерв'ю із Вікторією Меркуловою про допомогу і людяність в сучасному світі» складається з таких питань:

«Як Ви почали свою волонтерську діяльність? Яка була ідея? Що Вас надихнуло на це?»

«Розкажіть чим саме Ви допомагаєте зараз? Кому допомагаєте?»

«З чого почалася Ваша допомагати військовим?»

«Можливо є якісь особливі історії допомоги, якими можете поділитись?»

«Чи думали Ви про те, щоб взяти дитину із дитбудинку враховуючи таку практику?»

«Чи були у Вас випадки засудження волонтерської роботи?»

«Яким був Ваш ранок 24 лютого?»

«Чи вірили Ви в те, що почнеться велика війна?»

«Чи були у Вас думки виїхати закордон?»

«Як не вигорати під час такої роботи?»

«Яка на Вашу думку найбільша проблема нашого суспільства зараз?»

«Що зробите в першу чергу, коли настане мир?»

● Інтерв'ю «Навчитися жити з критикою: розмова з Ірмою Джапарідзе про перешкоди та виклики у професійному та особистому розвитку» складається з таких питань:

«Як почали свою волонтерську діяльність? Яка була ідея?»

«На сьогоднішні день кому допомагаєте? Як відбувається процес збору коштів?»

«Яка була найзворушливіша історія допомоги?»

«Наскільки часто медійні люди відкликаються чи хоча б репост роблять, коли йдуть такі збори?»

«Чи були моменти, коли Вашу волонтерську діяльність засуджували?»

«Як волонтерство змінило Ваш погляд на суспільство?»

«Яке у Вас відношення до людей, які допомагають, знімають це на відео та викладають потім в соціальні мережі? Чи нормально хайпити на допомозі?»

«Чи вірили Ви в те, що почнеться велика війна?»

«Який був ранок 24 лютого 2022 року? Коли Ви прийняли рішення виїхати

закордон?»

«Як довго Ви пробули за кордоном?»

«Чи були думки залишитися там на постійній основі?»

«Що Ви можете поради́ти людям, які також хочуть присвятити своє життя волонтерству?»

«Що Ви зробите в першу чергу, коли до нас прийде перемога?»

● Інтерв'ю «Шлях до змін у нації: розмова з директоркою БФ “З відкритим серцем” про перспективи та виклики для України після перемоги над ворогом» складається з таких питань:

«Звідки з'явилась ідея стати волонтером? Що надихнуло?»

«Пізніше ти вже очолила благодійну організацію “З відкритим серцем”, розкажи, що спонукало тебе взяти таку відповідальність?»

«На превеликий жаль, у нашому суспільстві залишаються люди, які зловживають болючою темою зборів. Я зараз говорю про шахраїв, які спекулюють на цій ситуації. Що ти можеш поради́ти людям для перевірки доброчесності конкретного волонтера чи збору?»

«Як ти ставишся до хейту в цій сфері?»

« Розкажи про команду благодійного фонду, який ти очолюєш»

« Як відбувається шлях реалізації запиту та як передаєте необхідну амуніцію?»

«Чи ведеш ти декілька зборів паралельно?»

«За який найменший термін було закрито запит та на яку суму? Можливо пам'ятаєш, який був найбільший донат?»

«Чи пересилаєш ти власні збори для ретрансляції?»

«Яка на твою думку найбільша проблема нашого суспільства?»

«Чи були в тебе думки виїхати за кордон?»

«Що ти зробиш в першу, коли настане перемога?»

● Замітка «Як стати волонтером?»

● Коментар «Хто такий волонтер у сучасному світі?»

СПЕЦИФІКАЦІЯ

Проект був створений за допомогою програми Figma. У результаті проробленої роботи був створений сайт, на якому є можливість переходити на різні розподілені за темами сторінки. «Головна» сторінка виконує функції ознайомчої сторінки, на якій представлено основних героїв мого проекту, а також загальні матеріали про волонтерство. Сторінка «Голос Волонтера» включає в себе інтерв'ю, тобто основний матеріал сайту. Оскільки матеріали вийшли об'ємними для цієї сторінки були створені додаткові модулі, які дозволили розмістити зручний інтерфейс, щоб спростити навігацію по сайту. Наступний розділ «Об'єднання Добра» містить фото-звіти, посилання на банки для глибшої комунікації з героями. На цій сторінці є можливість перейти на соціальні мережі волонтерів, підтримати їх збори. Завершальна сторінка «Про проект» містить інформацію про мене, як про автора проекту. Також на ній розміщено ключові лозунги, які дозволяють аудиторії зрозуміти мету та завдання цього сайту.

Також у моїх журналістських матеріалах я використовувала зображення різного авторства, усі зображення мають покликання на відповідне джерело.

Користувалась такими додатками в телефоні:

- Telegram — месенджер для спілкування з респондентами.
- Instagram/Facebook — соціальні мережі, з яких брала фото-звіти волонтерів.
- Lightroom — для корекції фотографій

ВИСНОВКИ

На підставі проведеної роботи, можна зробити декілька висновків. По-перше, на сьогоднішній день медіапростір дуже мало висвітлює роботу неpubлічних волонтерів. Більшість ЗМІ надають перевагу розповідати історії волонтерів з «іменем» або ж з певною клікабельною історією. По-друге, хоч і формат сайту є досить популярним для цієї сфери, він все-таки дає змогу розбити свій неповторний продукт. Завдяки можливості глибинно керувати процесом сторення, розробляти власний унікальний макет та структуру подачі сайт «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше» був реалізовано успішно, та має перспективи для подальшого розвитку.

Результатом кваліфікаційної роботи є реалізація поставленої мети та завдань. Мета проєкту досягнута, адже сайт «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше» був запущений до перегляду аудиторії, а отже процес популяризації та просування свідомості громадськості активно одержав успіху. Ідейно-смысловий задум також був виконаний, оскільки проєкт привернув увагу до волонтерської діяльності, а також змотивував більше людей для подальшої активної підтримки цього напрямку.

Поставлені завдання успішно реалізовані. Спочатку якісно реалізовано підготовчий етап збирання та систематизування інформації. Опрацьовано різні види джерел, зокрема наукову літературу: статті, навчальні підручники тощо. Наступним кроком було написання 6 основних журналістських матеріалів та їхнє безпосереднє редагування, написано додаткові (домоміжні) матеріали для навігації в контенті, після чого виконано наймасштабнішу роботу – наповнення та оформлення сайту. Кінцевим результатом стало створення якісного проєкту на актуальну тематику, яка змушує аудиторію йти до змін та мобілізує її до конкретних дії щодо суспільних проблем та викликів.

Найважливіший підсумок роботи полягає в набутті безцінного досвіду щодо створення власного медійного продукту. Отримано теоретичні знання та практичні

навички, також була пропрацьована можливість нести відповідальність за свій авторський проєкт, який потребував керування та моніторингу на всіх етапах – від задуму до реалізації.

Кваліфікаційний проєкт дав мені мотивацію до подальшої роботи з волонтерською сферою, а також розширив мій потенціал в створенні авторського продукту, що слугуватиме рушієм на шляху до професійної діяльності.

Заплановано продовжувати наповнювати та розширювати сайт «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше».

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Саламатіна О. О. Прагматичний аспект сучасного публіцистичного інтерв'ю. *Нова філологія*. 2011. № 47. С. 122–126. URL: <https://files.znu.edu.ua/8080/library/DocumentView> (дата звернення: 08.05.2024).
2. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості. *Підручник*. 2-ге видання, перероблене і доповнене. Львів: ПАІС, 2004. 268 с. URL: https://document.kdu.edu.ua/info_zab/061_147.pdf (дата звернення: 08.05.2024).
3. Горбова І. Жанрові модифікації інтерв'ю в сучасній журналістиці. *Вітражі: Збірник матеріалів викладацько-студентських наукових семінарів*. 2014. Вип. 5. С. 21-24. URL: <http://eprints.zu.edu.ua> (дата звернення: 08.05.2024).
4. Шебеліст С. В. Типологія журналістських жанрів: сучасні теоретичні дискусії. *Молодий вчений*. 2020. № 9.1 (85.1). С. 136-140. URL: <https://scholar.google.com.ua/citations> (дата звернення: 08.05.2024).
5. Юрченко Т., Горлач П. Складові підготовки до інтерв'ю: thesis. 2011. URL: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/22234> (дата звернення: 08.05.2024).
6. Ніколаєнко М. В. Авторське право на інтерв'ю. Проблема співавторства інтерв'юєра й інтерв'юваного: thesis. 2016. URL: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/46121> (дата звернення: 08.05.2024).
7. Матвійко В. С. ВОЛОНТЕРСТВО ЯК СОЦІАЛЬНИЙ ФЕНОМЕН: thesis. 2015. URL: <http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/15318> (дата звернення: 08.05.2024).
8. Романова В. Волонтерство в Україні та за кордоном: thesis. 2015. URL: <http://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/15977> (дата звернення: 08.05.2024).
9. Яцюк Т. ВОЛОНТЕРСТВО, ЯК СУСПІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ФЕНОМЕН. *Grail of Science*. 2023. № 28. С. 101–106. URL: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.09.06.2023.15> (дата звернення: 08.05.2024).

10. Боряк О. ІНКЛЮЗИВНЕ ВОЛОНТЕРСТВО В УКРАЇНІ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ. *Inclusion and Diversity*. 2023. С. 14–17. URL: <https://doi.org/10.32782/inclusion/2023.spec.3> (дата звернення: 08.05.2024).
11. Крулько І. Волонтерство в Україні: як підтримати і посилити мотивацію?. *Дзеркало тижня*. 2016. 16–22 січ. С. 13.
12. Тонкіх І. Ю. Інтернет - журналістика. Жанри в інтернеті: *Навчальний посібник*. Запоріжжя: ЗДС, 2017. 130 с. URL: <http://eir.zntu.edu.ua/handle/123456789/2669> (дата звернення 15.03.2024)
13. Михайлин І. Основи журналістики: *Підручник*. Київ: Центр учбової літератури, 2011. 496 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Mykhailyn_Ihor/Osnovy_zhurnlistyky.pdf (дата звернення 15.03.2024)
14. Вайшенберг З. Журналістика та медіа: *Довідник*: Центр Вільної Преси, Академія Української Преси, 2011. 529 с. URL: <https://www.aup.com.ua/uploads/e-demo.pdf> (дата звернення 15.03.2024).
15. Урок №1: Як створити веб сайт безкоштовно: що таке домен та хостинг, як обрати і де купити. *Marchenko Marketing*. URL: https://www.youtube.com/watch?v=Ff8yrZdCnSs&t=395s&ab_channel=MarchenkoMarketing (дата звернення 15.03.2024)
16. Урок №2: Як зробити сайт. Що таке CMS система. Що обрати: WordPress, Joomla, Drupal чи Magento? *Marchenko Marketing*. URL: https://www.youtube.com/watch?v=9f7riJU5Bdo&t=147s&ab_channel=MarchenkoMarketing (дата звернення 15.03.2024)
17. Тарасенко Т. Волонтерська діяльність як пріоритет державної молодіжної політики в Україні. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2016. Вип. 2 (29). С. 121–129. URL: http://www.irbis-nbu.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbu (дата звернення 15.03.2024)

18. Афанасьєва К. Сайт як засіб масової інформації. *Інформаційне суспільство*. 2007. Вип. 5. С. 37–41. URL: https://eprints.cdu.edu.ua/2334/1/IP_2014-121-124.pdf (дата звернення 15.03.2024)

ДОКУМЕНТАЦІЯ

Додаток А

1. Інтерв'ю «Історія волонтера: розмова із засновником БФ “Разом ми велика сила” Артемом Діхтярем».
2. Інтерв'ю «Люди перестали бути людьми: інтерв'ю із Вікторією Меркуловою про допомогу і людяність в сучасному світі».
3. Інтерв'ю «Навчитися жити з критикою: розмова з Ірмою Джапарідзе про перешкоди та виклики у професійному та особистому розвитку».
4. Інтерв'ю «Шлях до змін у нації: розмова з директоркою БФ “З відкритим серцем” про перспективи та виклики для України після перемоги над ворогом».
5. Замітка «Як стати волонтером?»
6. Коментар «Хто такий волонтер у сучасному світі?»

Додаток Б

Тексти публікацій проєкту «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше»

1. Історія волонтера: розмова із засновником БФ «Разом ми велика сила» Артемом Діхтярем

Мене звати Артем! Я голова благодійного фонду «Разом ми велика сила», який був відкритий після 3-4 місяців від початку повномасштабної війни. Спочатку ми допомагали цивільному населенню нашого міста, потім почали

підтримувати ті міста, які були окуповані. На даний період часу, ми працюємо виключно з військовими, які знаходяться в зоні бойових дій.

- Артем, чи були Ви готові до повномасштабного вторгнення росії в Україну?

- Ні, я не був готовий.

- Яким був Ваш ранок 24 лютого?

- У ніч перед цією фатальною датою, я сидів у ТікТок-ці до третьої години ночі і чомусь дивився Надію Савченко, хоч я не дуже її люблю. Дивився відео із Верховної Ради, де було засідання з приводу вирішення певних політичних питань. Десь всередині мене почали виникати тривожні думки. На ранок я прокинувся, побачив дуже багато пропущених дзвінків. Перше, що я подумав: почалася війна. 17 дзвінків від жінки, яка поїхала в Київ на роботу і все це побачила на власні очі. Ще 10 від сестри, що живе на Нивках, недалеко від заводу Антонова, там теж було дуже гаряче.

- Які були Ваші дії?

- Я одягнувся і пішов складати речі. Зібрав найнеобхідніше, підготував документи і пішов зустрічати жінку, яка вже поверталася із Києві. У нас тут (в Фастові) також була велика паніка, купа людей на вокзалі, хто виїжджає, хто в'їжджає. Ось так я зустрів ранок 24 лютого.

- Чи були думки відправити жінку та дитину закордон?

- Так. Проте це були лише мої думки, вони не хотіли цього. У нас є знайомі в Німеччині, які були готові прийняти їх, але ніхто до них так і не поїхав.

- Як почали свою волонтерську діяльність?

- Після 2-3 тижнів повномасштабного вторгнення, ми так званою бандою вирішили створити свій добровольчий батальйон, пішли в військкомат, але там нам сказали типу: «Хлопці, йдіть додому, ви обмежено придатні, ваш час ще настане». Отож ми почали допомагати цивільним людям, оскільки почався великий потік внутрішньо переміщених осіб, які тікали із Харківщини, Донеччини, Луганщини. Загалом допомагали на місцевому рівні. Наша команда

організовувала збори коштів, їжі та гуманітарної допомоги. Також у мене в Кіровоградщині є знайомий, який організував велику платформу, ми їздили до них допомагати. Потім, коли тут вже основні проблеми були вирішені, допомагали тим територіям, які були окупованими, тобто Бородянка, Ірпінь, Буча, Іванків, Чорнобиль, Тростянець. Після 3-4 місяців такої роботи, питання із місцевим забезпеченням допомоги було закрито, адже почала іти база допомоги із Європи, яка була зорієнтована саме на той рівень, на якому ми підтримувати населення. Тому було прийнято рішення заснувати фонд та допомагати вже безпосередньо військовим, бо це та верства, де завжди потрібна буде допомога, допоки йде війна. Купивши собі транспорт ми потрохи стали збирати на військові потреби. Спочатку це були маленькі збори на найнеобхідніше, тобто там одяг, рукавиці, фліски та інше. Потім вже почали збирати на техніку: тепловізори, мавіки, дрони.

- Скільки людей в Вашій команді?

- Небагато, нас троє.

- Ви їздите на схід, розкажіть про організацію цих поїздок?

- Ми більше року вже їздимо. Організаційний процес такий: до нас йде запит, наприклад: знайомі військові кажуть, що потрібно дрон, чи тепловізор, чи генератор. Ми приймаємо цей запит. Якщо у нас є кошти, або ми маємо людей, які можуть дати ці кошти, то ми навіть не запускаємо збір. Коли коштів немає, відкриваємо збір та чекаємо, поки набереться необхідна сума. Зараз вже дуже рідко відкриваємо збори, тому що їх реально стало дуже багато. Люди втомилися, отож намагаємось закривати їх своїми силами, через своїх знайомих, через нашу місцеву владу. Після того як зібрали кошти та закупили все необхідне ми виїжджаємо.

- Ось це все на вас трьох, вірно?

- Так, але їздимо вдвох, аби менше місця займати в машині.

- Чи були якісь незвичайні ситуації під час таких поїздок?

- Кожна поїздка по своєму незвичайна. Поїздки до лінії фронту

- це постійно щось напружене. Під обстріли ми не потрапляли, але були такі

ситуації, коли приїжджали в Курахово, якраз після обстрілу, пів години побули там, виїхали, і його знову обстріляли. Падало недалеко від нас, часто заїжджали в сіру зону.

- Що найбільше дратує в цій сфері?

- Тяжко простити, бо наприклад, я та людина, яка ніколи не просила та досягала всього сама. А от зараз я вимушений просити. Своїми коштами я не можу закривати всі запити. А запити поступають постійно і з кожним разом треба все більше та більше. Найважче - це збір. Купити зараз не проблема, тяжело знайти кошти, відшукати спонсора чи мецената. Адже ти розумієш, що ти повинен допомогти, але при цьому сам ти це не осилиш.

- Чи були випадки, коли Вашу роботу як волонтера хейтили? Як це проявляється?

- Звісно були, особливо мешканцями нашого міста. Наприклад, я придбав дорогий бінокль з дальноміром, який коштує 65 тисяч гривень і віддав його нашим місцевим хлопцям (моїм знайомим), які зараз знаходяться в зоні бойових дій. І в результаті в нашому славнозвісному Фейсбуці я отримав купу хейта, типу навіщо я їм його віддав, типу вони ж не воюють. Ну от скажіть, як це не воюють? Якщо людина вже призвана до лав ЗСУ, ну вони сьогодні не воюють, а завтра їдуть в якусь гарячу точку. То хіба не краще віддати цей бінокль тут, чим потім незрозуміло як везти його. Чи хіба не краще, щоб людина їхала вже повністю зібрана, мала всю необхідну амуніцію, щоб їй не треба було чекати, поки ти через місяць привезеш їй той бінокль. Хейт буде завжди, поки я збираю кошти. Тому що різні люди, які взагалі не причетні до цієї теми будуть казати, що ти ці кошти зливаєш не зрозуміло куди.

- А чим Ви займались до повномасштабного вторгнення?

- Я зараз, як і до початку великої війни, працюю на фірмі, яка займається грузовими перевезеннями. Там я менеджер по розвитку в роботі з ВІП-клієнтами.

- Яка на Вашу думку найбільша проблема нашого суспільства зараз?

- Мабуть те, що люди розділились на два фронти. Люди, які допомагають та

розуміють, що відбудеться. Та люди, які не допомагають і дуже багато говорять. Через таких, хто тільки те і робить, що говорить, якийсь відсоток людей, зневірюється в тому, що роблю я. Якщо взяти наприклад, на рівні нашого міста: нас тут проживає близько 45 тисяч, якщо відкинути внутрішньо переміщених осіб і ще деяких. Отримуємо 30 тисяч, і якщо кожен скидав на збір по 5 грн., ми б купували 2 машини на ЗСУ за один запит. Я скажу чесно, коли почалась війна (2014 році), я взагалі не допомагав та не розумів, бо мене це не дуже стосувалось. Але зараз, коли це дуже близько, коли все просто перед моїми очима, коли ти розумієш, що прямо завтра ворог може бути в тебе в місті - я не можу стояти осторонь. Єдине, що я можу зробити - це організуватись і допомогти.

- Що зробите в першу чергу, коли настане мир?

- Я про це думав, але зараз я не знаю, що відповісти. Бо я вже і не знаю, коли він настане, можливо звучить трохи трагічно. Я звісно буду радіти. Святкувати точно не буду. Вже дуже багато покладено життів. Я просто хочу, щоб це все поскоріше закінчилось, а там вже будемо діяти по ситуації.

Автор публікації: Катерина Миронова.

Фото взято із соціальних мереж Артема.

2. Люди перестали бути людьми: інтерв'ю із Вікторією Меркуловою про допомогу і людяність в сучасному світі

Мене звати Вікторія Меркулова. Я мама, яка приділяє багато уваги своєму сину. В інший вільний час, я повністю віддана волонтерській діяльності.

- Як Ви почали свою волонтерську діяльність? Яка була ідея? Що Вас надихнуло на це?

- Це все зародилось 5 років тому. Починала я не сама, нас було троє. Спочатку ми займатися особливими дітками, малозабезпеченими та багатодітними родинами. Збирали допомогу, потім їздили до цих сімей, підтримували:

проводили разом час, прибирали та готували. Згодом перейшли на трішки інший рівень. Це були вже онкохворі дітки. Ірма, дівчина з якою ми починали, має зв'язок з закордонними клініками. Отож робота була поділена таким чином: я займалась збором та організаційними питаннями, а Ірма займалась пошуками лікарень та спеціалістів.

- Розкажіть чим саме Ви допомагаєте зараз? Кому допомагаєте?

- До початку повномасштабного вторгнення ми допомагали діткам, а вже після почали допомагати і військовим. Останнім часом я дуже фільтрую запити, тому що, мабуть, трішки підросла. Раніше я не фільтрувала. Кожен запит намагалася закрити. Було навіть таке, що мала 4 запити одночасно: автомобіль, тепловізор та ще щось. Це був просто тотальний вибух мозку. Потім вирішила більш правильно підходити до цього.

- З чого почалася Ваша допомагати військовим?

- До нас в місто привезли 30 військових, взяли мене за руку і сказали: «Ти волонтер, займайся». На що я відповіла: «Вибачте, але ж я не військовий волонтер. Що я буду з ними робити? Я працюю з дітьми». Але виходу не було. Отож, ми почали займатись пошуком одягу, харчування та інших речей для цих військових. Згодом мене почало турбувати питання, що все-таки я допомагаю людям, які в цілому зараз знаходяться у відносній безпеці. Що не скажеш про хлопців з передку, які дійсно потребують моєї підтримки. Тому, було прийнято рішення працювати лише з запитами у гарячі точки. Перший мій серйозний збір був присвячений нашому герою Андрію Сидоренку. Ми збирали для його взводу кошти на тепловізор. Це була відповідальна місія для мене.

- Можливо є якісь особливі історії допомоги, якими можете поділитись?

- Для мене кожна історія особлива, але найбільше мені до серця допомога діткам. Одного разу нас запросили в дитячий будинок на Закарпатті. Зібравши команду, допомогу, фінанси, ми поїхали перевідати його. На момент нашої поїздки в ньому проживало понад 60 діток з інтернатів, що раніше існували у Херсоні, Бориславі, Харкові та інших. Саме ці поїздки для мене дуже близькі, адже під час них я відпочиваю. Не в прямому сенсі відпочинку. Моя душа

релаксує завдяки проведенню дозвілля з дітьми. Час з ними

- це відпочинок. Ми влаштовуємо концерти, катаємось на конях, граємо в футбол. Там мені постійно хочеться плакати, на серці дуже тяжко. Я розумію, що в цілому до цих діток часто приїжджають, їм є кому допомогти, але саме цей час, коли ми просто разом граємось та дуркуємо - він безцінний.

- Чи думали Ви про те, щоб взяти дитину із дитбудинку враховуючи таку практику?

- Так, я б хотіла, але поки не готова, це тяжко.

- Чи були у Вас випадки засудження волонтерської роботи?

- Це відбувається постійно. З перших днів нашої роботи. Чим частіше і масштабніше ти допомагаєш, тим більше тебе засуджують. Багато людей думає, що волонтери живуть за рахунок зборів коштів. Дуже часто були ситуації, коли нас хейтили в коментарях прямо під зборами.

- Чи вірили Ви в те, що почнеться велика війна?

- Я вірила в краще, але вже в кінці січня точно була впевнена, що щось відбудеться.

- Яким був Ваш ранок 24 лютого?

- У мене було передчуття. Так як я знала, що це відбудеться, у мене були зібрані основні речі та документи. О пів на п'яту ранку зателефонував брат чоловіка, він на той момент знаходився в Києві і сказав типу: «Нас бомблять». Далі я почула перший вибух. Ми з чоловіком схопили сина, документи, kota та поїхали до моєї мами. Не скажу, що мама проживає в безпечнішому місці, але на той момент мені важливо було бути біля неї

- Чи були у Вас думки виїхати закордон?

- Думки були дуже часто, майже після кожного масового обстрілу. Я щоразу збирала сина та маму і подумки ми вже їхали. Але в останній момент я зупинялась.

- Як не вигорати під час такої роботи?

- Я дуже вигораю. Бувають такі моменти, коли просто хочеться сісти і не підпускати нікого до себе. Але так як ми зараз проживаємо разом із моєю

мамою, нас в квартирі багато. Я немаю можливості побути на самоті. Син та чоловік постійно потребують уваги. Мама також придумує роботу, таким чином ніби витягуючи мене із цього депресивного стану. Моя родина і ось ці поїздки до діток відновлюють мене.

- Яка на Вашу думку найбільша проблема нашого суспільства зараз?

- Проблема наших людей у тому, що вони просто перестали бути людьми. Для мене дуже важливо, щоб у будь-якій ситуації ти залишався насамперед людиною. Останнім часом я стала більше звертати увагу на коментарі в Інтернеті, де люди готові «з'їсти» один одного. Мені здається, що під час війни ми навпаки повинні бути згуртовані, терплячі та розуміючі.

- Що зробіте впершу чергу, коли настане мир?

- Мабуть, я буду дуже плакати. Багато хто вважає, що день нашої перемоги буде святкуватися. Але для мене з одного боку це буде щасливий день, а з іншого морально дуже тяжкий. Я обійму всіх своїх найрідніших. Обов'язково подзвоню та напишу близьким. У мене є план, який був придуманий ще 5 років тому: я дуже хочу після перемоги створити у нашому місті дитячий будинок. Я розумію, що в районі Фастова подібних закладів немає, а дітей, які залишилися без батьків дуже багато. Отож моя мрія зробити таке добре діло!

Автор тексту: Катерина Миронова.

Фото взято із соціальних мереж Вікторії.

3. Навчитися жити з критикою: розмова з Ірмою Джапарідзе про перешкоди та виклики у професійному та особистому розвитку

Мене звати Ірма Джапарідзе, думаю багато хто знає мене завдяки моєму грузинському корінню. Моя основна робота бути мамою та дружиною, також я бровіст. Але головне покликання мого життя - це волонтерство.

- Як почали свою волонтерську діяльність? Яка була ідея?

- Ідеї не було. Це було досить спонтанно. З дитинства моїм хобі було допомагати

людям похилого віку. Так склались обставини, що я росла в сім'ї, де мене виховували дідусь та бабуся. Я завжди допомагала сусідам: кому води принести, кому в будинку прибрати. Для мене це було в задоволення, тому що я бачила як їм тяжко робити ці буденні речі. Я із запалом слухала їх історії про життя під час Другої світової війни. Ці розповіді стали захоплюючими для мене. Тому люди похилого віку ще з дитинства не обділені моєю увагою. Потім, коли я вже стала мамою, у сина моєї сестри виявили рак крові. Оскільки ми з сестрою дуже близькі, вона хрестила мого сина, я розуміла, що бездіяти не можна. От з цього, мабуть, і почався мій шлях. Спочатку про хворобу знали лише найближчі родичі. Згодом ми зрозуміли, що своїми силами не витягнемо таку колосальну суму. Тому я організувала збір, до якого підключилось дуже багато людей, на мене вийшли волонтери з відомої благодійної організації «Посольство Чудес». Завдяки їх підтримки та нашій праці за два тижні ми зібрали близько 142 тисячі євро. Це була величезна сума. Після цього збору я вже сама почала займатись онкохворими дітками.

- На сьогоднішній день кому допомагаєте? Як відбувається процес збору коштів?

- Мій крайній збір онкохворому хлопчику Святославу тривав якраз тоді, коли почалось повномасштабне вторгнення. Ми зібрали 521 тисячу доларів. Я була головним куратором, отож мала команду, у якій чітко були поділені обов'язки: хтось відповідав за зйомку, хтось за текст та начитку, а хтось за підрахунки.

- Це була волонтерська організація?

- Ні, ми просто від себе допомагали. Якщо це волонтерська організація, то вона все одно бере відсоток. Ми так не працюємо, у нас все відбувається на ентузіазмі, тобто безкоштовно. Отож, коли почалось повномасштабне вторгнення, я поїхала із своїми дітьми в Грузію до тата і там дозакривала збір для Святослава. Після цього я взяла паузу, тому що це морально дуже виснажує. Робота з онкохворими дітьми, розуміння того, що їх життя йде на хвилини викликає в мені тривожність. Я постійно переживаю, з'являються думки, що вже і в мене, і в моєї сім'ї рак. Був період, коли я постійно водила дітей на аналізи,

мені здавалось, що всі навколо хворі. Робота волонтера - це не дві-три години в телефоні, це тоді коли ти о дванадцятій ночі на зв'язку. Хоч я ніколи не вела паралельно декілька зборів, у мене постійно йшов збір за збором. Я говорила своєму чоловіку, що все, ось це буде крайній збір, тому що починала називати своїх дітей іменами хворих дітей, яким допомагала. У мене почались проблеми зі здоров'ям, я дуже схудла, оскільки спрацювала психосоматика. Потім, звичайно, якось навчилася абстрагуватись і навіть прийняла для себе рішення, що не буду приміряти на себе цю ситуацію. Уже в Грузії я взяла перерву, яка фактично триває й досі. Повернувшись до України, я зрозуміла, що я не можу сидіти без діла. Тим паче, що два моїх рідних дядьки пішли на фронт. Отож я вирішила брати себе в руки і почати допомагати військовим. Робила все, що могла: організовувала збори, робила енергетичні батончики, збирала гуманітарну допомогу. До речі, ці батончики я починала робити із бабусею свого чоловіка, яка вже вдруге зіткнулась із війною. Вперше їй було 14 років. Тоді вона робила із мамою пиріжки та носила їх солдатам. Також у мене є знайомий меценат, який допомагає мені закривати збори, ось наприклад, прийшов запит на газові балони, каски чи бронежилети. Він передає гроші, я купую та звітую. Між іншим, мій чоловік зараз перейняв волонтерську діяльність. Він допомагає людям на деокупованих територіях, їздить туди майже кожного тижня. Тому тепер я можу спокійно більше часу присвячувати дітям.

- Яка була найзворушливіша історія допомоги?

- Кожна історія для мене особлива. Але найважча історія була з дівчинкою Софією Кулинич із Фастова, якій не давали шанса на життя, тому що там потрібна була трансплантація печінки. Це був час, коли почалась пандемія, її не могли вивезти за кордон. У мами Софії певні психічні розлади, вона до кінця не розуміла трагічність всієї ситуації. Тоді я звернулась до «Посольства Чудес», дуже вмовляла їх взяти її збір. Саме в той момент, коли ми почали спільну роботу, у мене помирає бабуся, яка була найціннішою людиною в цьому житті. Це був подвійний удар, але я не покинула збір. Нам допоміг Андрій Мацола - голова наглядової ради «Першої приватної броварні». Їх організація оплатила

чартерний рейс в супроводі лікарів. Цей переліт коштував 1,5 млн гривень. Вони доставили Софію в Італію на трансплантацію. Це історія з величезним хеппі-ендом, тому що тоді взагалі фактично неможливо було вилетіти з України. Зараз ця дівчинка здорова, з нею все добре.

- Після таких історій неможливо не вірити в чудо!

- Це точно. Просто у випадках інших дітей була мама, а тут Софія була ніби як сама.

- А як Ви вийшли на цей збір, якщо мама Софії була в такому стані?

- Знайомі розказали про цю дівчину і я просто пішла перевідати її в лікарні. На той момент Софії було приблизно 1,5 роки, вона не ходила, бо мала величезний живіт, який вздувся через хворобу. Коли я прийшла, то побачила таку картину: маленькі ручки, маленькі ніжки, величезний живіт і жовті очі. У неї був такий біль, що вона просто постійно плакала. Я подивилась тоді на її маму, на брата, у якого були вади розвитку і зрозуміла, що бездіяти не можна. Усі навкруги казали, що шансів немає, але я не здавалась і знала, що маю допомогти. Я так проїнялась цією історією, що були випадки, коли Софією називала свою дитину. Писала тоді всім, кому могла. Це були крики про допомогу, я повиходила на всіх блогерів, медійних людей та телеканали.

- Наскільки часто медійні люди відкликаються чи хоча б репост роблять, коли йдуть такі збори?

- Насправді не досить часто, багато відмовляють. Тоді я спілкувалась напряду з Притулою, але теж отримала відмову. Відповідь була приблизно така: «Пані Ірмо, я займаюсь зборами лише на підтримку АТО» (це були 2019-2020 роки). Багато було тих, хто проходив повз, аргументуючи це тим, що вже дуже багато зборів. До великої війни це було дісно так. Зараз ми цього не помічаємо, бо всі сконцентровані на війні та на військових, але хворих дітей від цього менше не стало. Тепер трохи простіше, бо через повномасштабне вторгнення українських дітей за кордоном лікують безкоштовно. В Україні, на жаль, немає умов для лікування, величезна корупція навіть в обласних лікарнях. Була історія, коли мені зателефонувала мама дівчинки, у якої був рак легень. В Інституті раку не

могли поставити точного діагнозу, так як їх аналізи загубили. Дитина померла, навіть не почавши лікування. Гроші за аналізи взяли, запитавши у мами чи не записує вона на диктофон розмову. Насправді у нас багато лікарів від Бога, але ця страшна корупція призводить до ситуації, де на першому місці іде не допомога дитині, а гроші.

- Чи були моменти, коли Вашу волонтерську діяльність засуджували?

- Можливо і були, але я не звертала уваги. Я абстрагувалась, не читала ніколи коментарі, бо переді мною була інша задача. Звичайно, зараз говорять щось не дуже приємне. Бо коли почалась війна я полетіла в Грузію, але я і до цього літала, бо там мій батько. Я ніколи не збирала гроші на свої картки. Говорили різне, але мені не цікаво. Ти не можеш бути для всіх хорошою чи зручною. Я себе і дітей своїх вчу, що в першу чергу ти повинен бути людиною. Люди завжди будуть говорити, питання в тому що саме. У будь-якій сфері є хейт та підводні камені, де будуть засуджувати. А диванні критики теж повинні існувати та говорити, щоб тримати нас в тонусі.

- Дуже мудро. Як волонтерство змінило Ваш погляд на суспільство?

- Мені б хотілось аби емпатичних людей було більше. Емпатія, співчуття, жертівність - це основні якості, яких нашому суспільству не вистачає. Це не означає, що треба допомагати всім на ліво та на право, але якщо ти допоміг хоча б одній людині, неважливо як, можливо просто банально купив їй продукти - це вже великий вчинок. Вагомою в житті людини є самореалізація, але найголовніше - залишатися людиною. Одного разу я запитала свого сина, ким ти хочеш стати коли виростеш? А він мені сказав: «Можна я залишусь собою?» І от тоді я зрозуміла, що я реально правильно виховую своїх дітей, правильно доношу всі цінності. Добра в світі дійсно не вистачає.

- А яке у Вас відношення до людей, які допомагають, знімають це на відео та викладають потім в соціальні мережі? Чи нормально хайпити на допомозі?

- Ми зараз живемо в іншому світі. Можливо 30 років тому виставляти що-небудь на публіку було «не окей». Але зараз ми живемо в цифровій мережі, де постійно

ділимося своїми фотографіями чи відео. Тому якщо є бажання допомогти, закликати людей робити добрі справи, то чому б не виставити це? Імовірно, хтось це і робить задля рейтингів, але яка різниця, якщо так чи інакше людина допомогла.

- Чи вірили Ви в те, що почнеться велика війна?

- Ні. У цей період я вела свій наймасштабніший збір для хлопчика Святослава, і коли мені напередодні зателефонували друзі з Німеччини і запитали типу: «Ірма, ти думаєш виїжджати чи як?» Я подумала, ну от яка війна? У мене тут збір триває, отож я була сконцентрована лише на ньому.

- Який був ранок 24 лютого 2022 року? Коли Ви прийняли рішення виїхати закордон?

- До 6 березня по моїм відчуттям я просиділа в підвалі за збором. Я розуміла, що в мене в країні йде війна, але і в хлопчика паралельно йде війна із раком. Можливо, якби у мене не було чоловіка, я б мабуть по інакшому себе повела, адже у мене двоє своїх дітей, за яких я відповідальна. Всі мої родичі із Грузії благали мене виїхати до них. І врешті-решт на початку березня так і сталося.

- Як довго Ви пробули за кордоном?

- 4 місяці.

- Чи були думки залишитися там на постійній основі?

- Ні, таких думок абсолютно не було. Хоча я вважаю, що Грузія - це моя друга батьківщина. Війна забрала моє звичне життя, чоловік залишився в Україні, ми були розділені та й діти просилися додому. Зазвичай, коли я раніше прилітала в Грузію я відпочивала та наповнювалась, але в той момент життя мені було там дуже складно. Було відчуття, що ти вмер, але тебе забули вбити. До того ж, у Грузії було багато росіян і це теж психологічно дуже давило.

- А яке було ставлення до українців?

- Грузини віддавалися повністю. Вони були надзвичайно згуртовані, дуже допомагали, поселяли в себе, годували, підтримували. Ця країна сама пережила війну з росією і тому, мабуть, так пройнялася станом українців.

- Що Ви можете порадити людям, які також хочуть присвятити своє життя волонтерству?

- Немає чітких порад чи вказівок, тому що це має іти від серця. Кожен повинен крокувати своїм шляхом і робити все по мірі своїх можливостей. Неважливо чи ти вступив у якусь волонтерську організацію і ведеш мільйонні збори, чи ти зробив 20 окопних свічок - це все допомога. Вона важлива! Не потрібно соромитися робити навіть маленькі справи, тому що якщо хоча б одна людина допоможе ще одній людині, то це вже буде колосальний процес та результат. Є така цитата: «Можливо, у цьому світі ти всього лише людина, але для когось ти – весь світ». Коли зараз, я бачу вдячність від людей, яким змогла допомогти, я відчуваю неймовірне наповнення, хоча раніше мені здавалось, що я нічого особливого і не робила

- Що Ви зробите в першу чергу, коли настане мир?

- Мені хочеться святкувати! Я хочу, щоб за одним великим столом зібрались усі: вся вулиця, все місто, усі мої рідні!

Автор публікації: Катерина Миронова

Фото взято із соціальних мереж Ірми.

4. Шлях до змін у нації: розмова з директоркою БФ «З відкритим серцем» про перспективи та виклики для України після перемоги над ворогом

Мене звати Аня. Я навчаюсь на факультеті політичних технологій та лідерства. До початку повномасштабного вторгнення дуже хотіла працювати за цією професією, але зараз, під час роботи у фонді, зіткнувшись із нашою владою, не хочу і не буду ніколи в цій сфері. Я добре знаюсь на політиці та історії - це моя стихія. Зараз працюю не там, де мріяла. Очолівши фонд, мені потрібно було знайти роботу, завдяки якій я зможу, не помилюсь якщо скажу «виживати», просто покриваючи свої власні потреби, аби не жити на кошти донатів, адже я

проти цього. Все моє життя зараз напряму пов'язане із допомогою та волонтерством.

- Звідки з'явилась ідея стати волонтером? Що надихнуло?

- Дехто думає, що загибель мого тата вплинула якось на те, що я почала займатися волонтерською діяльністю, але це взагалі не так. Можливо вона закріпила в мені цю ідею, але точно не вплинула. Оскільки ще до цього, всі збереження, які я мала на початку повномасштабного вторгнення були адресовані виключно на допомогу людям. Перший час ми всі були на якомусь піднесенні та абсолютно не думали про себе. Насправді я, як і більшість інших людей, у такі моменти не могла конструктивно розподілити кошти. Зараз розумію, що віддала велику частину своїх грошей туди, де можна було цього не робити, або ж можна було б допомогти комусь іншому. Але все одно факт залишається фактом: усі люди тоді допомагали не роздумуючи. Коли вже свої кошти закінчились, до мене надійшло прохання від одного військового на запит вартістю 20 тисяч гривень. Це була космічна сума на той момент. Я не знала, що робити. На свій день народження чомусь вирішую виставити карту в інстаграм із підписом: «Якщо маєте бажання привітати мене - можете задонатити, а я всі ці кошти направлю на допомогу нашим військовим». Пам'ятаю, так плакала, коли виставляла цю історію, бо подумала: «Я така дурна, хто кине мені хоч якісь гроші?» Тоді мій особистий профіль виглядав абсолютно несерйозно, але за ніч накидали 13 тисяч гривень. Я була в максимальному шоці. Продовживши збір назбирала необхідну суму і з тих пір відчула, що маю ресурс для цієї сфери. У мене були думки, що можливо для багатьох стало тригером те, що я втратила батька на війні. Але так чи інакше люди довірилися, мабуть, це і стало натхненням. Також я допомагала багатьом волонтерам закривати допоміжні збори. Отож таким методом накопичення отримала ще більшу аудиторію.

- У який період часу це було?

- 3 місяці від початку повномасштабного вторгнення.

- Пізніше ти вже очолила благодійну організацію «З відкритим серцем», розкажи, що спонукало тебе взяти таку відповідальність?

- Раніше я була просто людиною, яка збирала та передавала кошти. У певний момент, підрахувавши суму, яку я вже збрала, зрозуміла, що треба звернутися до фахівця. Поспілкувавшись із юристами, ми прийшли до висновку, що прийде момент, коли до мене «в двері постукають» і почнуть задавати питання. Думаю, ні для кого не секрет, що кожна друга людина у нас в країні приводить збори незаконно. Якщо ти не є в офіційному реєстрі волонтерів, то не маєш права збирати кошти, тому що на це немає ніяких юридичних підстав. У мене особисто, потім заблокували всі картки. Це був великий стрес, я втратила не лише свої власні кошти, а й чужі. Місяць вирішувались ці питання із банком. Я зрозуміла, що зараз момент, коли треба приймати рішення. Варіантів було два: або я залишаю волонтерську справу і починаю займатися собою, або я роблю серйозний крок, який немає шляху назад. Якимось так вийшло, що саме в цей момент життя, доля підкинула мені потрібну людину. Це був період, коли я шукала спонсорів на свій перший та найбільший благодійний захід. У процесі зустріла людину, яка мало того, що дала велику суму на проведення цього заходу.

- Чому була така реакція близьких?

- Тому що це велика відповідальність, і в першу чергу юридична. Приходить розуміння, що безтурботного життя більше не буде. Навіть якщо ти закинеш все, то так чи інакше те, що вже зроблено назавжди залишиться зі мною. І навіть от зараз, із приходом у фонд, де у мене все абсолютно офіційно, за моєю спиною сотні тисяч незаконно зібраних коштів. І якщо звичайну людину можуть не помітити, то мене вже не помітити неможливо, бо я є в реєстрі. Рано чи пізно до мене прийдуть і захочуть перевірити. Тому ти живеш в очікуванні цього моменту.

- На жаль, у нашій країні ця ситуація є проблемною.

- Мало того, що допомагаючи державі підтримувати військових, ти не отримуєш ніякої подяки. Уже почалась така тема, як «полювання на відьом» -

перевірки волонтерів, обкладання їх штрафами і таке інше. Якось сказали, що можуть мене обкласти податком 20% за всі збори, які я проводила. Рахую, що в мене зібрано вже більше мільйона. І виходить треба віддати державі близько 200 тисяч? Коли я спілкуюсь із юристами, то вони мені кажуть: «Повірте, у нашій державі можливо все». Думаю, що для волонтерів, які збирають кошти військовим, має бути якась захисна бульбашка від влади. Якщо експерти дійсно правильно оцінюють всі дані, то підтримка волонтерів на фронті - колосальна. Це говорить про те, що держава дуже критично не справляється зі своєю задачею забезпечення військових потреб.

- На превеликий жаль, у нашому суспільстві залишаються люди, які зловживають болючою темою зборів. Я зараз говорю про шахраїв, які спекулюють на цій ситуації. Що ти можеш порадити людям для перевірки доброчесності конкретного волонтера чи збору?

- Я не буду казати, що існує 100% перевірка. Зараз люди донатять в основному знайомим, яким довіряють. Насправді, можливо в мене на це є вже якась закалка, оскільки я одразу бачу, хто реально збирає кошти, а хто ні. Отож як перевірити? Елементарно, ви берете номер телефону. Людина, яка бреше не залишить особистий номер. Якщо вона залишає номер, то можна перевірити через програму. До мене неодноразово зверталися і казали, що от ми знаємо волонтера, який краде. Ми сідали і проводили власне розслідування. Це було смішно, адже на сторінці «волонтера» не було жодної особистої інформації, чи взагалі була закрита сторінка. Звертайте увагу на електронну пошту, номери телефону. Не полініуйтеся набрати людину, якщо плануєте робити великий донат. Якщо хтось намагається приховати інформацію про себе чи про збір, то це вже має бути червоним прапорцем. Найважливіше - це звіти. Я особисто, коли збираю кошти, прошу військових зняти відео-звіти. Це саме і стосується запиту. Військовий на відео має сказати про потребу, щоб люди не думали, що це Аня придумала покупку EcoFlow. Після кожного збору я виставляю чек та декларацію, де видно скільки збрала і на що витратила. Якщо людина виставляє банку, потрібно звертати увагу на невеличку помітку чи не було зняття. І звісно,

у випадку, коли ми говоримо про волонтерів, які працюють офіційно, то можна зайти в державний реєстр волонтерів і там перевірити: коли був зареєстрований, чи ця людина десь працює. Якщо вона ніде не працює, то це означає, що вона живе за рахунок донатів. Більше того, з боку юридичного питання, той факт, що вона не працює є нормальний. Але особисто я, наприклад, проти такого. У нас у фонді, всі хто працюють не беруть собі заробітню платню. Ми можемо брати кошти з донатів тільки на організацію благодійних заходів, які у подальшому збільшують загальну суму збору.

- Як ти ставишся до хейту в цій сфері?

- У мене було дуже мало хейтів. Я маю таку позицію: якщо дізнаюся, що людина публічно зневажає мою роботу, то знаходжу її номер, набираю та запитую: «Чого ви вважаєте, що конкретно мені, як волонтеру не варто скидати кошти?» Не хочу завойовувати довіру, а хочу зрозуміти чому мені не довіряють. Тому що якщо є одна така людина, то є і інші. З обґрунтованою критикою у свою адресу зустрічалась лише один раз. Це була людина, з якою я працювала на заході. Вона просто прямо у вічі назвала моменти, де були недоліки з мого боку. Дуже люблю критику, бо інколи працюючи в тяжкому ритмі, ти не можеш конструктивно оцінити свою роботу.

- Розкажи про команду благодійного фонду, який ти очолюєш.

- Наша команда налічує 5 осіб. Декілька представників знаходяться за кордоном. Ці люди безоплатно підтримують військових. По суті фонд - це бізнес, тільки неприбутковий. Взагалі дуже складно було зібрати достойну команду, яка погодиться працювати на благодійних умовах і буде в цьому щира. У нас також ще є люди, які підтримують фонд, але не працюють на нього.

- Як відбувається шлях реалізації запиту та як передаєте необхідну амуніцію?

- Люди або напряму звертаються до мене, або звертаються у фонд. Ми тримаємо акцент на тому, аби підтримувати фастівських військових. Але якщо немає збору для них, беремо інших. Я не кожен запит приймаю, намагаюсь через свої канали дізнатися максимально всю інформацію про потребу. Оскільки вже

були випадки, коли військові мною користувалися для власних цілей. Після цього я припинила популяризувати і героїзувати усіх військових. У нашій армії є люди, яких ми можемо назвати гідними, але є і інші. Є ті, хто не гідний звання героя. Через такі випадки, я почала вимагати офіційний запит від військової частини та запис відео. Якщо всі ці питання вирішені, то ми обговорюємо процес передачі, цілі, для яких будуть використовувати запит. Іноді військовий не може раціонально оцінити обставини. Насправді складна ситуація на всіх напрямках, але треба розуміти, де реально важливіше. Будучи тут, у відносній безпеці, ти сам не зрозумієш, який запит потрібно закривати першочергово. Тому я звертаюсь до знайомих військових, яким можу довіряти і запитую, куди необхідніше кинути всі сили. Зробивши відео-запит, оформивши усі папери від військової частини відкривається збір. Уся ця документація необхідна для звітів перед державою. Відправляємо в основному поштою. Хлопці виїжджають з позиції, їдуть на найближче відділення і забирають все необхідне. Іноді, коли я знаю, що хтось найближчим часом буде їхати на позиції, я передаю запит довіреним людям.

- Чи ведеш ти декілька зборів паралельно?

- Ні, тому що втрачається довіра людей. Це нераціонально та неефективно. Треба вміти брати паузу. Закривши один збір, непотрібно хапатися за наступний. Необхідно відчувати аудиторію, оскільки одразу після закриття одного збору люди фінансово вижаті. Та й взагалі, як можна паралельно вести збори? Типу є дві банки, сьогодні просиш на одну, а завтра на другу. Я знаю волонтерів, які так роблять, тому що не можуть відмовити. І це не правильно. Виконуючи роль волонтера треба розуміти, що ти нікому не винен. Є військові, які дуже сильно тиснуть морально і кажуть типу: «Якщо ти не збереш - я помру». Для мене на цьому військовому стоїть крапка. Така маніпуляція, через те, що він там, а я тут? Я тут теж роблю свою справу. Ми працюємо на одну ціль. Це дуже по дитячому, але я не засуджую. Деякі військові знаходяться у важкому психологічному стані. Нормальна людина прийме твою відмову, тому що розуміє: волонтер - це не магічна паличка.

- За який найменший термін було закрито запит та на яку суму?

Можливо пам'ятаєш, який був найбільший донат?

- Найбільший донат був 50 тисяч гривень. Людина зробила цей внесок анонімно, не захотіла ні грамоту, ні подяку, ні зустріч. Знаю, що це батько одного із учнів школи, до якої я звернулась за підтримкою. Найшвидший збір на суму 230 тисяч гривень був закритий за 6 днів.

- Чи пересилаєш ти власні збори для ретрансляції?

- Я збираю кошти не лише фастівським військовим і працюю не лише на фастівську аудиторію. У мене є представництво в Німеччині, є зв'язок із дуже багатьма блогерами-волонтерами, які репостять збори. Але вони це роблять не просто так. Щоб твій пост репостнули необхідно пройти жорстоку перевірку. Якщо ти не надасиш всі документи, людина не буде поширювати твій збір. Бо вона вже знає, що таке шахраї. Саме тому я і прошу відео-запити від військових. Люди думають, що робота волонтера - це 2-3 години на день. З історії в інстаграмі я збираю лише 20 %. А далі іде організація заходів, комунікація з людьми за кордоном, зустрічі із спонсорами.

- Яка на твою думку найбільша проблема нашого суспільства?

- У мене на це питання є чітко сформована думка: люди забуваються у всьому. Звичайно я оцінюю по собі, і розумію, що у всіх різний моральний, емоційний та психологічний рівень. Але я не розумію, як можна забути те, що з нами зробили? У моєму випадку зруйнували все моє життя, забрали мого батька. Я цього вже ніколи не забуду, я буду сидіти в повних нулях фінансово, але я візьму той збір, бо я знаю, що це буде моя особиста помста та відповідь за те, що зі мною зробили. І я буду робити це доти, доки не скажуть, що все - перемога. А є люди, які сиділи в Бучі, в Ірпіні, які пережили такі страшні речі і зараз продовжують розмивати кордони. Люди живуть за принципом: «Та і без мене впораються». Так, ми впораємося, я впевнена в цьому. Поки ця невеличка когорта небайдужих людей буде існувати - боротьба буде тривати. Але як після перемоги ці байдужі люди зможуть дивитися в очі людям, які боролись весь цей час?

- Чи були в тебе думки виїхати за кордон?

- Ні, більше того скажу, ще до війни, з мене завжди сміялись друзі, які зараз хто в США, хто в Німеччині, хто ще десь. Коли я казала тоді, що буду навчатися на політолога, бо хочу піти в Верховну Раду, хочу щось тут змінювати. З мене насміхались, запитуючи: «Ти хочеш залишитися в Україні?» Коли почалась війна, все стало на свої місця і показало хто є хто. Зараз я навіть не можу дозволити собі виїхати кудись просто відпочити, хоча вважаю, що це нормально. У Німеччину на знайомство із нашим представництвом фонду не змогла поїхати, бо в мене був збір. Я рада, що люди, які не бачать своє життя в Україні виїхали. Для себе я розглядаю варіант виїзду тільки в тому випадку, якщо наша держава остаточно зійде з розуму і почне на мене тиснути з приводу якихось документів, а такий варіант можливий. Якщо стане вибір або тюрма, або виїжджаєш за кордон, то я буду сидіти там, як Тарас Шевченко і писати, що я в заслання. Буду мучитися весь свій залишок життя. Я бачу тільки такий розвиток подій, якщо опинюся за кордоном.

- Що ти зробиш в першу, коли настане перемога?

- Я продовжу боротьбу тільки вже в середині країни. Для мене зовнішня перемога над ворогом, це ще тільки пів задачі. Всередині у нас стільки ворогів. Раніше я хотіла піти до влади боротися із корупцією, але зараз я розумію, що якщо піду туди, то стану брудом, ніби стану в болото, яке мене або затягне, або швидко звідти прибере. Якщо наша країна після перемоги продовжить жити так, як і було до цього. Це буде означати, що все було дарма. Для мене, це не буде перемогою в прямому сенсі цього слова. Думаю, ні одна свідома людина не буде святкувати. Це буде точно не свято. Це буде найгірший та найтрагічніший день, коли нам можливо скажуть приблизну цифру загиблих. Що я зроблю? Я поїду до тата на кладовище, поїду на Алею слави і скажу наскільки я вдячна. Буде думка: ну от, ми це зробили. Ми це зробили, але зараз стоїмо по коліна в крові. Тут немає чому радіти. У війні немає переможця. Війну неможливо виграти.

* Батько Ані загинув 23 березня 2022 року. Віталій Ткачук - фастівчанин, який одним із перших записався до батальйону добровольців та пішов захищати свою країну, своїх дітей.

Автор публікації: Катерина Миронова.

Фото взято із соціальних мереж Анни.

5. Як стати волонтером?

Стати волонтером - не легка задача, адже це процес самопізнання, у якому важливо визначити власні межі та цінності. Цей вибір пов'язаний з особистим покликанням та бажанням внести свій вклад у поліпшення певного аспекту життя суспільства.

Отож перший крок полягає в формуванні сфери інтересів та галузі, в якій хотілось би працювати. Наприклад: соціальна допомога, екологія, освіта, охорона здоров'я та інше. Далі необхідно відшукати організації. Це можуть бути місцеві або ж національні благодійні товариства, волонтерські центри тощо. Наступним кроком є безпосередня комунікація із цими фондами. Скоріш за все у рамках співбесіди вам потрібно буде поділитися інформацією про себе, описати власні вміння та навички. При потребі необхідно пройти навчання, адже волонтер повинен мати знання щодо безпеки під час виконання поставлених задач. Також варто звернути особливу увагу на тренінги з основ безпеки та надання першої медичної допомоги. Вступивши у волонтерську спілку потрібно одразу включитися для закриття певних запитів. У першу чергу необхідно налагодити зв'язок усередині спільноти для оперативного обміну інформацією. Співпраця з місцевою владою та службою безпеки також позитивно впливає на вашу продуктивність.

Волонтерство - це дуже відповідальна робота, яка вимагає неабиякої віддачі. Це стиль життя, де допомога іншим стає невід'ємною частиною особистого вибору.

6. Хто такий волонтер у сучасному світі?

Щороку волонтерський рух України і світу загалом набирає обертів. Волонтерство стає все більш важливою складовою сучасного соціуму, де люди різних соціальних статусів та різних континентів присвячують себе для допомоги іншим. Волонтери не лише підтримують потребувачих, а й сприяють розвитку громадського духу. Як повідомляє Опендатабот у 2023 році до Реєстру волонтерів Державної податкової служби зареєструвалось близько 2700 українців. Це майже у 8.5 разів більше за все існування цієї статистики.

Сьогоднішній волонтер може бути ким завгодно. Незважаючи на волонтерський напрямок його ціль очевидна та благородна. Кожна дія - величезний внесок та величезна підтримка. Будь-хто від студента, який допомагає плести сітки для військових, до професіонала, який організовує масштабні збори та закриває величезні запити. Ці люди - це механізм, який працює на покращення, вдосконалення та підтримки нашого суспільства.

Що об'єднує волонтерів? Виключно щире бажання допомогти без очікування винагороди. Вони віддають себе та свій час для покращення життя інших людей. Волонтерство є важливим аспектом сучасного світу, про який неможливо мовчати. До поки люди говорять про якусь певну тему - вона процвітає. Необхідно поширювати історії волонтерів та їх праці в цілому, адже саме просуває, мотивує і надихає їх на майбутні звершення.

АНОТАЦІЯ

Волонтерство - це справа, яку осягнути зможе далеко не кожен. Без благодійної діяльності сучасне життя неможливе. Люди, які почали працювати у волонтерській сфері, обрали для себе складний шлях, відклавши свій буденний ритм життя. Цей шлях про небайдужість, про жертвність, про самовіддачу та самопожертву.

Повномасштабне вторгнення росії на територію України стало причиною масової, багатотисячної та мільйонної праці українців. До волонтерських рядів долучилось дуже багато людей, оскільки ще більшій кількості людей, як цивільних, так і військових стала необхідна допомога. На жаль, з кожним днем допомагати потребуюм стає все важче та важче. Українці та небайдужі із-за кордону виснажуються та деморалізуються, але потреби від цього не зменшуються. Волонтери – люди, які самовіддано віддаються у проблеми суспільства.

Таким чином, сформувалась потреба в інформації про роботу волонтерів, їх історії життя та допомоги. У своїх журналістських матеріалах я, окрім вище вказаних джерел, використовувала досвід життя людей, які дійсно знають все про цю сферу. Мої герої поділилися безцінним досвідом, розказали унікальні історії про різні глибинні моменти роботи волонтерів.

Проект «Підтримка разом: волонтерство онлайн і більше» був створений у форматі сайту. Це зручний формат, який дає можливість структуровано подавати інформацію, поділяти її за темами та підтемами. За допомогою поділу сайту на сторіни, я з могла зробити такі рубрики як: «Головна», «Голос Волонтера», «Об'єднання Добра», «Про проєкт».

Проект пролив світло на діяльність волонтерів в Україні, розкрив надзвичайно важливі питання про особистісні переживання героїв, їх бачення на сьогоденну ситуацію в країні, робочі моменти та інше. Метою мого проєкту було привернення

уваги аудиторії до волонтерської діяльності, а також це була спроба змотивувати людей до допомоги.

Були виконані завдання проєкту, а саме аналіз волонтерської роботи та сформування чіткої картини волонтера, як вагової особистості в сучасному світі.

Висновок полягає в набутті безцінного досвіду щодо створення власного медійного продукту. Авторський проєкт потребував відповідальності, контролю та відданості на всіх етапах його розробки. Ідейно-смісловий задум проєкту був виконаний, результати перевищили всі очікування та дісно змогли вплинути на аудиторію.

ABSTRACT

Volunteering is something that not everyone can grasp. Modern life is impossible without charitable activities. People who started working in the volunteer field chose a difficult path for themselves, putting aside their everyday rhythm of life. This path is about caring, about sacrifice, about dedication and self-sacrifice.

The full-scale invasion of russia on the territory of Ukraine became the cause of the massive labor of thousands and millions of Ukrainians. Many people joined the ranks of volunteers, as even more people, both civilians and military, needed help.

Unfortunately, every day it becomes more and more difficult to help those in need.

Ukrainians and those who care from abroad are exhausted and demoralized, but their needs do not decrease. Volunteers are people who selflessly devote themselves to the problems of society.

Thus, there was a need for information about the work of volunteers, their life stories and help. In my journalistic materials, in addition to the sources indicated above, I used the life experience of people who really know everything about this field. My

heroes shared invaluable experience, told unique stories about various deep moments of volunteer work.

The project "Supporting Together: Volunteering Online and More" was created in the format of a website. This is a convenient format that makes it possible to present information in a structured way, to divide it by topics and subtopics. By dividing the site into pages, I was able to make such headings as: "Main", "Voice of the Volunteer", "Union of Good", "About the project".

The project shed light on the activities of volunteers in Ukraine, revealed extremely important questions about the personal experiences of the heroes, their vision of the current situation in the country, working moments, and more. The purpose of my project was to draw the audience's attention to volunteering, and it was also an attempt to motivate people to help.

The tasks of the project were fulfilled, namely, the analysis of volunteer work and the formation of a clear picture of the volunteer as a significant personality in the modern world.

The conclusion is to gain invaluable experience in creating your own media product. The author's project required responsibility, control and dedication at all stages of its development. The conceptual and semantic design of the project was fulfilled, the results exceeded all expectations and were able to really influence the audience.

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають покликання на відповідне джерело

_____ К. О. Миронова.